

[Indenrigs- og boligministeren.]

af landets apoteker stort set må antages at ske på den mest økonomiske måde allerede ved det nuværende afgiftssystem, og at de forbedrede virkninger i så henseende, som flertallet går ud fra at dets forslag vil medføre, derfor næppe er af ret afgørende karakter.

Det er ligeledes min opfattelse, at man bør bevare det nugældende system med hensyn til tilskud til apoteker, et system, hvorefter tilskuddene beregnes som 80 pct. af de beløb, apotekerne mangler i at nå op på en bestemt indtægt. En indførelse af flertalsforslaget vil medføre en både for apotekerne og administrationen ubehagelig nødvendighed af en gennemgang af en række tilskudsapotekers økonomiske forhold og bedømmelse af deres værdighed og trang til tilskud udover det, som den af flertallet foreslåede faste tilskudsordning giver dem.

Ved dette lovforslag stilles der derfor forslag om en afgifts- og tilskudsordning, der i hovedsagen stemmer med den nuværende. Der er dog navnlig foretaget den ændring, at det beløb på 14 000 kr., som i den gældende lovgivning om tilskud til apoteker er den indtægt, man søger at bringe de små apoteker op på, under hensyn til den skete stigning i prisniveauet og de stadige lønmæssige forbedringer, der er opnået ikke mindst for de ældre farmaceuter, er foreslået forhøjet til 18 000 kr.; afgiftsskalaen er ændret på tilsvarende måde, således at afgiften på nettoindtægten begynder ved en indtægt på 18 000 kr. Jeg skal i den anledning bemærke, at lønnen til apoteksansatte farmaceutiske kandidater på ældste løntrin med de løntillæg, som træder i kraft fra 1. maj 1953, vil udgøre 19 404 kr. årlig for gifte og 16 812 kr. for ugifte. I disse beløb er ikke medregnet de særlige tillæg til de pågældende for tilkaldelses- og nattevagt eller personlige tillæg.

Jeg finder endvidere anledning til at omtale en meget betydningsfuld nydannelse indenfor apotekerlovgivningen, som er foreslået i § 65 i lovforslaget. Den svarer i det store og hele til kommissionsforslagets § 67. I denne bestemmelse er det foreslået at skabe hjemmel for indenrigs- og boligministeren til med tilslutning fra folketingets finansudvalg at yde tilskud til nedsættelse af prisen på livsvigtige eller særlig betydningsfulde lægemidler af apotekerfondens midler.

ningsfulde lægemidler af apotekerfondens midler.

Det er en selvfølge, at denne regel må begrænses til at angå en ret snæver gruppe lægemidler, idet den nedsættelse af prisen, som ellers vil kunne opnås, ikke vil få nogen større betydning, ligesom den kontrol med prisen, som bliver nødvendig med hensyn til de lægemidler, hvis pris skal holdes nede, ville blive af for stort omfang. Jeg er derfor enig med kommissionen i, at bemyndigelsen i hovedsagen må begrænses til de såkaldte livsvigtige lægemidler som f. eks. insulin og visse leverpræparater, der hidtil har haft en særstilling indenfor apotekervæsenet derved, at apotekernes avance har været stærkt beskåret ved forhandlingen af dem. Det, der karakteriserer disse lægemidler, er for det første, at de er af livsvigtig karakter, således at patienterne ikke kan opretholde en normal tilværelse uden at benytte dem, for det andet, at det i almindelighed er nødvendigt at benytte dem i resten af patientens liv, og for det tredje, at de er så dyre, at den permanente anvendelse af dem betyder en væsentlig belastning af patienternes økonomi.

Jeg er enig med kommissionsbetænkningen i, at en anvendelse af apotekerfondens midler til billiggørelse af lægemidler på denne måde vil være særdeles hensigtsmæssig, og jeg har derfor allerede nu bedt sundhedsstyrelsen om at skrive et udkast til de nærmere regler herom, således at ordningen kan iværksættes snarest muligt efter lovens ikrafttræden. Men det er efter min mening også af den allerstørste betydning at søge at billiggøre den almindelige medicin så meget, som det overhovedet er muligt indenfor de givne rammer.

Blandt de forholdsregler, som kan træffes for at opnå dette, er der særlig grund til at pege på, at man bør søge at nedbringe apotekernes anlægsudgifter, da forrentning og afskrivning af anlægskapitalen betyder en meget stor belastning for de enkelte apoteker. Der synes i den senere tid at herske nogen tilbøjelighed til at udstyre apotekerne mere flot end strengt påkrævet, både hvad det ydre og hvad inventaret angår, navnlig i betragtning af, at det for apotekerne mere drejer sig om så godt som muligt at betjene de kunder, som under alle omstændigheder er henvist til at søge lægedom på apotekerne, end om at animere